

Arrest

nr. 152 848 van 18 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 29 november 1996 in de Dagestaanse stad Khasavyurt, waar u tot aan uw vertrek ook woonde. U verliet uw herkomstland Dagestan in 2010 als minderjarige samen met uw moeder, K. T. (...) (O.V. (...)), en broer, R. G. (...) (O.V. (...)), en dit omdat uw broer er problemen kende. Omwille van deze problemen dienden uw moeder en broer op 14/9/2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van hun asielaanvragen besliste het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd bij arrest van 26/09/2011. De tweede asielaanvraag van uw moeder en broer werd op 12/01/2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten met

een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Omwille van deze negatieve beslissingen trok u in mei 2014 samen met uw moeder naar Duitsland, waar jullie op 22 mei 2014 beiden asiel vroegen. Omdat België echter verantwoordelijk was voor het behandelen van deze asielaanvraag, moesten jullie naar België terugkeren. U kwam opnieuw in België aan op 10 december 2014. Korte tijd later, op 22 december 2014, diende u als meerderjarige zelf een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u destijds zelf ook lastiggevallen werd omwille van uw broer. Meermaals werd u thuis bezocht door onbekende mannen die u vragen stelden over uw broer en u voorstelden om geld te verdienen. Ze kwamen steeds langs op momenten dat uw broer en moeder op het werk waren. Ook vandaag nog zijn de autoriteiten in uw herkomstland naar u en uw gezin op zoek. Bij de begrafenis van uw grootmoeder in augustus 2014 werden uw familieleden immers ondervraagd door Omonmedewerkers (oproerpolitie) die wilden weten waar u en uw gezin verbleven. Daarnaast vertelde u dat 2 van uw vrienden, met wie u als kind in Dagestan trainde, ondertussen ook ernstige problemen kenden. Een van hen werd door de autoriteiten vermoord, de andere gevangen genomen. Ook een vriend van uw broer werd ondertussen vermoord.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de reden voor uw asielaanvraag tweeledig is. Enerzijds vreest u bij een eventuele terugkeer naar Dagestan problemen te krijgen vanwege uw broer, omwille van wie u destijds zelf reeds lastiggevallen werd. Daarnaast kregen twee van uw vrienden ondertussen zware problemen met diezelfde autoriteiten. Een van hen werd gearresteerd, een andere werd door hen vermoord. Ook een vriend van uw broer werd ondertussen vermoord. Bij een eventuele terugkeer naar Dagestan vreest u hetzelfde lot te zullen ondergaan.

Wat betreft uw vrees omwille van de problemen van uw broer, slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging omwille van deze problemen aannemelijk te maken.

Vooreerst zij erop gewezen dat in het kader van de eerste asielaanvraag van uw broer door het CGVS werd besloten tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zijn tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen. Aangezien in hoofde van uw broer, R. G. (...), (O.V. (...)), niet besloten kon worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan omwille van diezelfde problemen ook in uw hoofde niet besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt bovendien bijkomend ondermijnd door volgende vaststellingen.

Vooreerst verklaarde u dat u zelf eveneens problemen kende omwille van uw broer. Meermaals kwamen er onbekende mensen naar uw huis, die u vragen stelden over uw broer en u ook voorstelden om wat bij te verdienen. Dit gebeurde meestal wanneer uw broer en moeder naar hun werk waren. Uw verklaringen over deze bezoeken zijn echter niet aannemelijk (CGVS, p. 12). Zo gaf u aan dat deze bezoeken begonnen reeds voor de eerste arrestatie van uw broer (CGVS, p. 12). Toen u gevraagd werd wanneer u de laatste keer een dergelijk bezoek kreeg, antwoordde u dat na de tweede arrestatie van uw broer was (CGVS p. 12-13). Eerder had u echter verklaard dat u na de tweede arrestatie van uw broer samen met uw moeder uit veiligheidsoverwegingen bij uw grootmoeder ging verblijven (CGVS, p. 10). Terwijl de protection officer uw antwoord aan het typen was, paste u uw verklaring plots aan en stelde dat u eigenlijk niet kon weten of deze mensen na de tweede arrestatie van uw broer nog waren langs geweest aangezien u na de tweede arrestatie van uw broer bij uw grootmoeder verbleef (CGVS, p. 13). Gezien deze plotse aanpassing van uw verklaringen, werd u gevraagd waarom u eerder zei dat ze na de tweede arrestatie van uw broer nog langskwamen. U repliceerde dat u niet kon weten of ze nog waren langs geweest op uw propiska-adres aangezien u daar in die periode niet meer verbleef – u verbleef bij uw oma- maar het mogelijk is dat ze er nog zijn langs geweest. Op de vraag waarom u eerder dan zelf had gezegd dat het laatste bezoek van deze mensen plaatsvond na de tweede arrestatie van uw broer, antwoordde u zelfs dat u had gezegd dat het laatste bezoek dateerde van voor de tweede arrestatie van uw broer. Toen u erop gewezen werd dat u wel degelijk had verklaard dat het laatste bezoek plaatsvond na de 2de arrestatie van uw broer, ontkende u dit, wat de tegenstrijdigheid enkel versterkt. Ook de tolk bevestigde bovendien dat u wel degelijk gezegd had dat het laatste van deze bezoeken plaatsgreep na de 2de arrestatie van uw broer en zij dit ook zo op haar tolkenblad had geschreven (CGVS, p. 13). Na vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen werd in dit verband ook nog een andere inconsistentie vastgesteld. Bij de DVZ vertelde u namelijk dat toen u alleen thuis was, mensen in militair uniform langskwamen en vragen stelden over uw broer (Vragenlijst CGVS, nr.

3.5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat de mensen die in afwezigheid van uw broer en moeder bij uw langskwamen om vragen te stellen over uw broer in burger waren (CGVS, p. 12 en 13). Dergelijke inconsequenties tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Elk van deze elementen raakt immers aan de kern van uw asielrelaas. Zodoende kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover consequente en consistente verklaringen zou afleggen, wat hier niet het geval is.

Verder moet worden vastgesteld dat u zich, ondanks uw jeugdige leeftijd en de tijd die is verstreken sinds het moment waarop deze gebeurtenissen zich hebben voltrokken, perfect kon herinneren op welke datum uw broer een eerste maal werd gearresteerd (CGVS, p. 11), wanneer precies hij de tweede maal werd gearresteerd (CGVS, p. 7) alsook de datum waarop hij na zijn tweede arrestatie werd vrijgelaten (CGVS, p. 8). U herinnerde zich zelfs hoeveel personen uw huis bij de tweede arrestatie van uw broer binnenvielen (CGVS, p. 8). Het is dan ook erg opmerkelijk dat u zich echter niet meer bleek te herinneren op welk moment van de dag de tweede arrestatie van uw broer plaatsgreep (CGVS, p. 9). Te meer omdat uit de verklaringen van uw broer blijkt dat zijn tweede arrestatie 's nachts plaatsvond en uw broer op dat moment zelf aan het slapen was en zich nog moest aankleden voor hij weggeleid werd (CGVS broer, p. 11-12). Dat u zich wel nog zou herinneren dat uw broer op 25 juli 2010 door 5 of 6 mensen een tweede maal gearresteerd werd, maar u zich de omstandigheden van deze arrestatie – meer bepaald het feit dat gemaskerde mannen in het midden van de nacht uw huis binnenvielen en u en de rest van uw gezin uit bed haalden (CGVS 1e AA moeder, p. 11, 16)- niet meer voor de geest zou kunnen halen, is weinig aannemelijk en brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Daarnaast verklaarde u dat er tot op vandaag naar u en uw gezin geïnformeerd wordt door uw autoriteiten in Dagestan (CGVS, p. 20-21). Meer bepaald zouden medewerkers van de Omon, die op dat moment een arrestatie uitvoerden in de straat van uw grootmoeder en daarom de hele straat hadden afgezet, naar u, uw broer en moeder gevraagd hebben tijdens de begrafenis van uw grootmoeder. Uw verklaringen over dit incident zijn echter onaannemelijk vaag. Gevraagd of er geïnformeerd werd naar uw gezin in het algemeen dan wel of er naar een iemand concreet werd gevraagd, antwoordde u dat er gewoon concrete vragen over jullie werden gesteld, maar u niet wist welke vragen concreet. Andermaal gevraagd of gewoon in het algemeen vragen over uw gezin werden gesteld dan wel of men concreet informeerde naar u, uw moeder of uw broer, repliceerde u dat er over jullie drieën vragen werden gesteld. Erop gewezen dat een begrafenis in uw cultuur een belangrijke familiale gebeurtenis is en het niet onlogisch is dat de medewerkers van de Omon naar u en uw gezin informeerden omdat jullie niet op de begrafenis aanwezig waren, antwoordde u dat de Omon niet kon weten dat jullie daar niet waren. Er attent op gemaakt dat ze toch konden zien dat jullie daar op dat moment niet aanwezig waren, stelde u dat ze geen concrete vragen hebben gesteld over waar jullie naartoe waren, maar ze gewoon vragen stelden over jullie verblijfplaats. Gevraagd welke vragen dan wel werden gesteld over jullie verblijfplaats, moest u toegeven dat u dit niet wist omdat u dit niet had nagevraagd (CGVS, p. 20-21). Daarenboven werden na onderlinge vergelijking van uw verklaringen en die van uw moeder enkele belangrijke inconsistenties vastgesteld. Zo verklaarde u dat er tijdens de begrafenis van uw grootmoeder door medewerkers van de Omon vragen werden gesteld aan de zus van uw moeder over de verblijfplaats van u, uw moeder en broer. Welke concrete vragen er gesteld werden, wist u niet, maar u verklaarde uitdrukkelijk dat er vragen werden gesteld over u, uw moeder en broer, meer bepaald over jullie verblijfplaats (CGVS, p. 20-21). Dit strookt echter niet met de verklaringen van uw moeder, die stelde dat er inderdaad mensen in militair uniform naar de begrafenis van uw grootmoeder kwamen. Zij hebben identiteitscontroles uitgevoerd bij en vragen gesteld aan de mannelijke bezoekers op de begrafenis (CGVS 3e AA moeder, p. 6-7). In tegenstelling tot wat u verklaarde, zei uw moeder echter dat er vragen werden gesteld, maar er geen namen of familienamen werden genoemd en er dus niet concreet naar bepaalde personen werd geïnformeerd (CGVS 3e AA moeder, p. 7-8). Deze verklaringen vallen uiteraard niet met elkaar te rijmen. Daarenboven verklaarde uw moeder niet te weten wie de mensen in militair uniform waren die vragen stelden en (identiteits-)controles uitvoerden (CGVS 3e AA moeder, p. 7), terwijl u stelde dat het Omonmedewerkers betrof (CGVS, p. 17 en 20). Ook dit is opmerkelijk.

Aangezien bovenstaande gebeurtenis raakt aan de kern van uw asielrelaas, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde verklaringen kon afleggen alsook dat uw verklaringen en die van uw moeder gelijklopend zouden zijn, wat geen van beide het geval was. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder op de helling te staan.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat er naar aanleiding van de problemen van uw broer in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld.

Wat de door u ingeroepen problemen van twee van uw vrienden en een vriend van uw broer betreft, moet er op gewezen worden dat u evenmin aannemelijk maakte dat u omwille hiervan bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie persoonlijk iets te vrezen heeft. U vertelde dat twee van de

personen met wie u voor uw vertrek uit Dagestan ging trainen, ondertussen problemen kregen. De ene werd door rebellen gedwongen geld te stelen en daarmee vervolgens wapens en voedsel voor hen te kopen. Nadat de ordediensten hier achter kwamen, werd hij gearresteerd. De andere vriend werd door de autoriteiten vermoord, vermoedelijk omdat hij wist dat jullie gemeenschappelijke vriend onder dwang geld had gestolen om er voedsel en wapens mee te kopen voor de rebellen. Daarnaast werd er ook een vriend van uw broer vermoord (CGVS, p. 18-19). U kon echter niet aannemelijk maken waarom al deze gebeurtenissen aanleiding zouden geven tot een vrees in uw hoofde. U stelde wel dat al deze gebeurtenissen erop wijzen dat men in u geïnteresseerd is aangezien de betrokken personen uw vrienden waren (CGVS, p. 18). Bovendien bent u er zeker van dat uw vriend door dezelfde mensen werd vermoord als diegene die uw broer arresteerden en dit omwille van de werkwijze die werd gebruikt (CGVS, p.18). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Vooreerst zij erop gewezen dat u verklaarde over geen enkele concrete aanwijzing te beschikken dat er wel degelijk een verband is tussen de reeds aangehaalde problemen van uw vrienden en uw persoonlijke problemen (CGVS, p.18). Bijgevolg gaat het hier om louter persoonlijke vermoedens die u op geen enkele wijze kon staven. Vervolgens zij erop gewezen dat u niet met zekerheid kon zeggen waarom uw vriend, van wie u zich zelfs de familienaam niet meer herinnerde (CGVS, p.19), vermoord werd, maar u vernomen had dat hij vermoord werd omdat hij wist dat uw andere vriend geld had gestolen om voor de rebellen voedsel en wapens te kopen en hij met andere woorden een getuige was (CGVS, p. 19). De vriend die onder dwang geld had gestolen om er voedsel en wapens mee aan te schaffen voor de rebellen, werd gearresteerd. Maar u heeft geen idee wat er daarna met hem gebeurde (CGVS, p. 19). U werd erop gewezen dat het logisch is dat uw vriend door de autoriteiten gearresteerd werd als hij de rebellen had geholpen, al dan niet onder dwang, en de autoriteiten hierachter waren gekomen, aangezien het helpen van illegale gewapende groepen door de Russische wet strafbaar is gesteld. Dit betekent dus niet noodzakelijk dat er een verband is met uw persoonlijke problemen. Hierop antwoordde u dat het eigenlijk niet gaat over het feit dat u iets te maken had met de handelingen van uw broer, maar over het feit dat hij gevangen genomen werd, uw ene vriend vermoord werd en uw andere vriend gearresteerd werd. Waar het volgens u over gaat, is dat er in uw naaste omgeving en vriendenkring problemen waren en u daar tussenin zit. Bij terugkeer zou u daarom zelf ook problemen krijgen, zou men u meenemen of u tot iets dwingen (CGVS, p. 19-20). U werd er attent op gemaakt dat iedereen in de Kaukasus wel vrienden of familieleden heeft die problemen kennen/ hebben gekend, wat op zich onvoldoende is om in uw hoofde een persoonlijke vrees te concluderen. Gevraagd of u dan concrete aanwijzingen, feiten of gebeurtenissen had waarop u zich baseerde om te concluderen dat u bij terugkeer omwille hiervan zelf ook problemen zou kennen, bevestigde u dat er in de Kaukasus inderdaad problemen waren. U voegde eraan toe dat er over u en uw gezin in uw thuisstreek vragen werden gesteld en uw situatie bijzonder is omdat niet ieders vriend vermoord wordt en niet elke vriend gedwongen wordt om geld te gaan vragen (CGVS, p. 20). Zoals hierboven reeds uitgebreid geargumenteed, volstaan uw verklaringen over het feit dat medewerkers van de Omon naar u en de rest van uw gezin zouden hebben geïnformeerd niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Uw verklaringen waren op dit punt immers te vaag en stroken niet met de verklaringen van uw moeder over ditzelfde feit. Ook de problemen van uw broer werden ongeloofwaardig bevonden, zoals hierboven uitvoerig uiteengezet. Zodoende dienen bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw herkomstland enkel de problemen van uw vrienden in rekening gebracht te worden. Het loutere feit dat twee van uw vrienden, met wie u vroeger trainde, na uw vertrek problemen kregen, is op zich ruimschoots onvoldoende om een persoonlijke vrees in uw hoofde aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw geboorteakte, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Ze bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden, doch geen informatie aangaande de door u ingeroepen problemen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de huidige, derde asielaanvraag van uw moeder, K. T. (...) (O.V. (...)), besloten werd tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij is tevens van mening dat er *in casu* sprake is van machtsoverschrijding. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat er eveneens sprake is van een manifeste appreciatiefout en dat verwerende partij "*de principes schendt van goede administratie en evenredigheid*".

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij haar ten onrechte verwijt geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar relaas te staven. Verzoekende partij legt uit dat zij, eens zij de beslissing had genomen om haar land te verlaten, zij zich niet meer heeft bekommerd om het verzamelen van documenten of getuigen die haar asielrelaas kunnen bewijzen. Zij benadrukt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij voor haar veiligheid vreesde en men hier in dergelijke geestestoestand niet aan denkt. Verzoekende partij wenst er vervolgens aan te herinneren dat, indien de bewijslast inderdaad op haar rust, deze wel dient te worden beoordeeld op een redelijke en proportionele manier, gelet op de zeer speciale situatie waarin een (kandidaat-)vluchteling zich bevindt. De bewijslast moet beoordeeld worden in functie van de reële mogelijkheden voor de kandidaat-vluchteling om de bewijzen in kwestie te vergaren, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wijst vervolgens op de "*constante rechtspraak*" volgens dewelke de asielzoeker kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas, hetgeen volgens haar *in casu* het geval is. Verzoekende partij duidt er ten slotte nog op dat, wanneer er twijfel blijft bestaan, deze ten goede dient te komen aan de asielaanvrager.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verzoekende partij nergens wordt verweten geen begin van bewijs te hebben bijgebracht om haar asielrelaas te staven, noch blijkt dat van haar verwacht wordt dat zij zich nog langer in gevaar zou hebben gebracht om bepaalde documenten te verzamelen. De argumentatie die dienaangaande wordt aangevoerd is dan ook niet relevant.

Aangaande het betoog dat verzoekende partij kan worden erkend als vluchteling op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas en dat, wanneer er twijfels zijn, haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad er nogmaals op dat haar verklaringen inderdaad een voldoende bewijs kunnen zijn van haar hoedanigheid van vluchteling, doch slechts op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, zij niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten en er in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Tevens benadrukt de Raad wederom dat het voordeel van de

twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Uit de bestreden beslissing – en uit onderhavig arrest – blijkt echter dat dit *in casu* niet het geval is. Bijgevolg kan verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden toegekend.

2.2.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om met concrete argumenten de motivering in de bestreden beslissing dat er naar aanleiding van de problemen van haar broer in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij omwille van de door haar ingeroepen problemen van twee van haar vrienden en een vriend van haar broer bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie persoonlijk iets te vrezen heeft, te weerleggen. Verzoekende partij betoogt desbetreffend louter dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. Evenwel merkt de Raad op dat het zich louter niet akkoord verklaren met de bestreden beslissing en het louter vasthouden aan de voorgehouden vrees voor vervolging geen enkel soelaas biedt, aangezien het verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van

willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze motivering. Evenmin brengt zij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij verwijst naar het evenredigheidsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT